
Marsall László

HA KINEVEZNÉNEK...

Ha kineveznének Magyarországon magyar nagykövetnek – a diplomácia tág terepén semmi sem lehetetlen –, s megbízólevelemet átadnám az illetékes szervnek, és a Magyarország „Magyar Nagykövetség” kijelölt villájának jól berendezett szobáit körbejárnam testőreimmal, valamint a tuja-fás kertet is, a fűnyírottat, és eligazítván a személyzetet, másnap eltűnnék, telefon zsinórja kihúzva, ürügy: „a magyar nagykövet magyarországi fogadása”, en passant, autóstopos, egy ramaty Trabanttal meglátogatnám az illegális és legális Madámokat, a Rákóczi téri meg a massage salonokat. Majd, mintha egy képzeletemben létező hosszú kígyó tekeregne, onnan alulról a belemen át a torkomig fölfelé és sziszegne is, kicsálnám a hullót, diplomatafogadás idején sziszegve marná nagykövet kollégáim ülepét, a Szakorvosi Kon-gresszuson a „Kígyómérgek hatása” című előadáson, szérummal jól szerelt embereim adagolnák az anti-biotikumokat – élve maradnak – De én már akkor a szentendrei sziget Duna-ága vizében hűsölnék sok napokig. – Visszahívnának, bevonnák követi megbízatásom dokumentjeit – ó! – mondanám: „varietas delectat” meg „árnyas erdőben szeretnék élni nyáron át” és végül is emigráltam Magyarországról Magyarországra.

MEGHÖKKENÉS ÉS TORPANÁS

Nem hittem volt, hogy még „az én időmben” – gyerekkoromban így mondták az öregek – elszakatolnak a tratata-gitárosék, MIG-esek, Katyusásék „A folyón át a FÁK közé”.
(És Hemingway hitte volna-e: regénye címének más jelentése is lehet magyar nyelven?)

S így „keletkezik egy igen fényes út s halastó állás”
– pardon – vácuum.

Nagy föllélegzések, sóhajok és káromkodások tere,
benne aszalódó tapsviharak. Hihettem-e,
hogy jönnek nagy határozások, tétovaságok, kavargások,
rendeződések, vitatkozások, üvöltések, titubálások,
ki- és beugrások, hezitálások, csoportosulások,
talányok, töprengések, törvénybe iktatások,
prémiumhiányok, pimaszságok, prézsmitálások?

A tapsosok és a tovarisok piros tagkönyveknek
pajzsa-sorfala mögül a réseken át kikúsztak,
és akár az elhagyott laktanyák, félig összeomlik
a vörös pentagrammákból emelt kártyavár,
– hittem-e, hogy hirtelen napóleoni aranya váltható
a stallum, a beneficium, s hogy jól megjegyezve
a számkombináció és a trezorok nyithatók?
S hogy az új nyelvújítás már önvédelmi takarás,
ún. felzárkózás a Nap-nyugvás iránya iránt
az ún. „fejlett” gazdagokhoz: *karban tartás és remény!*
Vénebbnél vénebb Kazinczy – értenéd-e
az új ideogramákat, lázasan újdondad neveket?

Nagy show, big és great „Bio-regenerálás és solarium”,
OMO, Persil, Amway L. O. C. Concentrate,
OMBRA, Voll Dusch, Shampoo, Panda butik,
a bajuszkötő helyett Samson hair-elegante,
de Motel Blau Katze, Hotel Marina, Frische Fishen bár,
kapnád Ford Sierrád gázpedálját nyomva
a policáj traffipaxát, vagy látnád Samsung
(nem disznó-, de moni-)toron.

Öreg neologusom, ma szépeket írnál Berzsenyiről,
hát így olvasom én a neo-neologia szószedetét
neon-tüzes reklámokon itt-ott, sok helyütt, mosolygok
inkább mint acsargok; töröm a kobakomba valót,
mikor is lenne trago-fix trag-édia-édiam,
szokásommá, hogy zoling-ga-mo (derator) creator
az írógép vagy a komputer (mi ez? nem tudod!) betű-
készletéből új nyelv ad libitum.